

Beyaz Kuş

— HayrettinYazcı · 10 Şubat 2010

Erkekliğimden değil, gözyaşımı saklamam,
Ateş düştü özüme, ben artık ağlayamam !

Dönse de ahvalimiz, hergün başka biçime,
Bilemem; kaç zamandır, akıyorum içime !...

Eyersiz kısırakları, dolaşırken sonsuzun,
En namahrem yeridir, içimiz ruhumuzun.

Bilmezsin her saniye, patlarken onca fişek,
Onulmaz acıları, karşılarız gülerek...

Eğil de gör içini, bu kanayan güllerin,
Değişmez yasaıdır, gam çeken gönüllerin...

Vedası kıyamettir, ateş dansı vuslatı,
Ezbere okumaktır, gördüğün bu hayatı.

Rüzgarlar sert eserken, gönlünün yamacında,
Harlanır ocakların, yaşanan her acında !

Hangi dağ önce atar, başında ki karını ?
Kendi ellerin okşar, dağılan saçlarını...

Ok olur birer birer, kuruyan kirpiklerin,
Gözbebeğine düşer, sana bakan gözlerin !

Bir bakan daha bakmaz, saçlarını devirir,
Yangından kaçır gibi, ansızın baş çevirir !

Her kaçışın vebali, yazılırken hanene,
Kimse uğramaz olur, bu vıran meyhanene !

Bütün meyler senindir, senindir tüm masılar,
Çınlatır yüreğini, bir içli uzunçalar !...

Bir başına gelmiştin, git artık bir başına,
Kimseyi alet etme, içinin savaşına !

Usul usul erirken, karı yüce dağların,
Bekle, birgün bitecek, seninde ağrılarını !

Pencerene konarken, ansızın bir beyaz kuş,
Gamdan kanatlarıyla, çıkacağı son uçuş...